

Слѣдъ сватбата

Отъ А. Холстъ

Жълтата хубава кола се носѣше прѣзъ гжстата Гжбена гора. Колата, наполовина закрыта, теглѣха два красиви коня, които носѣха оборчетата си на грѣбъ; да, да! на грѣбъ — тѣ бѣха охлюви. Тѣ протѣгаха напрѣдъ дълги нѣжни пипала, ту едното, ту другото, както имъ прилѣгаше. А съ тѣхъ тѣ и гледаха.

На капрата се пжчеше коларьтъ въ ливрея¹⁾ и важно плѣскаше съ камшикъ. Той имаше кафява лъскава наметка и се страшно голѣмѣеше. Това бѣ майскиятъ брѣмбаръ.

— Х-о-о-о-п-ъ! — подвикваше той и плющѣше съ камшикъ, — х-о-о-о-п-ъ, мои кончета-вихрогончета! — А тѣ все протѣгаха ту едното пипало, ту другото, а това значеше: „Чуete ли, какъ цвилимъ?“ Тѣй си думаша тѣ, но кой ли имъ вѣрваше!

А въ колата бѣха Великденчето и Свѣтулката — честити младоженци. Тѣ пжтуваха слѣдъ вѣнчавка.

— У, у, у! какъ тъмно е тука! — думаше Свѣтулката, — почва сѣкашъ да ме дострашава.

— Не бой се, мила, — отвърна Великденчето и я милваше нѣжно, — нали съмъ азъ съ тебе? Но и нему не бѣ толкова добрѣ, та се обърна къмъ коларя:

— Ей, коларю! — извика му, — не можешъ ли да карашъ нѣкакъ по-бърже?

— Какво — по-бърже?! — завика гнѣвно коларьтъ, като се обърна, — откакъ свѣтъ свѣтувамъ, не съмъ караль така бърже и току вижъ, катурили сме колата; да, да! ей че се обръщаме!

— Боже-Боже! — застена Свѣтулката, и Великденчето трѣбваше да иска прошка отъ коларя.

¹⁾ Ливрея — горна дреха, която носятъ слугитѣ и коларитѣ у знаменититѣ хора.